

hun, at Lægen saa vilde have givet hende Blyant og Papir, at hun kunde skrive sit Navn og sin Adresse.

«Ja, ja, vi skal nok finde dine Forældre. Vær du kun ganske rolig!»

Tove faar nu varm The og ristet Brød med Marmelade, spiser med god Appetit og falder kort efter i saa dyb en Sovn, som om hun aldrig skulde vaagne mere.

Da Kontorist Stendrup og hans Kone saa, at deres Barn ikke var med, vendte de om og begyndte langsomt at vandre tilbage. Lige straks gjorde de sig ingen Angst. Hun sad vel mellem Buskene noget borte. Og de blev ved at kævles endnu, mens Faderen af og til raabte hendes Navn. Imidlertid naaede de helt tilbage til Restaurationen uden at træffe hende. De spurgte alle der uden Resultat og sendte hinanden et Blik, der betød: »Der kan du sel! Havde du ikke yppet Klammeri, havde vi ikke glemt at se efter vort Barn!»

Og hurtigt afsøgte de paany Vejen, de havde gaaet, løb ind ad Sideveje, raabte stadig højere og angstligere hendes Navn, men kom til Vejens Ende uden Resultat. Raadvilde stirrede de paa hinanden.

«Hvor kan vores lille Unge dog være bleven af?» sagde Blikkene nu.

«Ja, hun maa jo være her i Skoven,» fastslog Stendrup, og den er da ikke saa stor. Gaa du nu ind her til højre for Vejen, Hilma, saa afsøger jeg den venstre Halvdelen, og naar vi saa raaber af fuld Hals, maa hun da kunne høre os.»

De llede af Sted, løb ned ad alle Siderter, raabte, saa Skoven svarede — men ingen Tove lod sig se eller høre. Da de omsider vendte tilbage til Trakterstedet, var det næsten helt mørkt. De sidste Gæster var gaaet, og Tjenerne gik og dugede Bordene af. Raadløse stod Forældrene og stirrede paa hinanden med duggede Øjne, der sagde:

«Ak Gud! Vores lille, søde Unge — hvad er der dog blevet af hende —?»

«Nu kan jeg kun tænke mig,» sagde Faderen, «at nogen har truffet hende vildfarende og paataget sig at bringe hende hjem. Du skal se, Hilma, hun er sikkert hjemme, naar vi kommer!»

«Jamen, hun kan jo ikke en Gang komme ind.»

Hun ringer selvfølgelig paa hos Clausens ved Siden af og bliver der, til vi kommer hjem.»

Og helt trøstet ved denne Tanke llede de af Sted for at naa Lyngby Station. I København tager de en Bil og er snart ved deres Hjem, ringer Naberne op, forberer sig hos alle i Huset. Men ingen har set deres Barn.

Overvældet af Bevægelse og Angst segner Hustruen om i Mandens Arme. Han faar hende bragt til Sæde i en Lænestol, trøster hende og slutter:

«Hvil dig nu lidt, lille Hilma! Jeg løber hen paa Politistationen. Du skal se, hun er nok bragt ind der.»

Han styrter af Sted, men tror ikke meget paa sine egne Ord. Det varede en hel Time, inden han kom tilbage, da der først blev forspurgt paa alle Byens Politivagter og derefter ringet til Radioen om at udsende hendes Signalement. Hustruen var allerede begyndt at fatte Haab. Naar det varede saa længe, maatte han vel være paa Spor efter Tove. Men da han omsider kom tilbage uden ringeste Resultat, segnede hun fortvivlet om. Længe laa hun paa Gulvet, jamrende i de bitreste Selvanklager, dov for Mandens Trøst og kærlige Ord — til hun havde gærdt

sine Øjne tomme og hævede sig paa den ene Albue.

«Klokken er halv tolv nu, lille Hilma,» sagde Stendrup; «jeg tager med sidste Tog tilbage til Holte og gaar ud i Ravnesholmskoven igen; det er jo givet, at hun maa være falden i Sovn derude, og i Morgen tidlig skal jeg nok faa Mandskab med ud at søge efter hende!»

«Lad mig tage med Dig, Severin! — Jeg kan ikke holde ud at være ene herhjemme!»

«Lille Kone! Du kan ikke taale at rejse med ud og trave rundt igen; og det er desuden nødvendigt, at en er herhjemme, hvis nogen skulde komme med hende. Se nu blot at komme til at sove; det er jo givet, at hun er falden i Sovn mellem Buskene derude.»

«Nej, det er ikke,» tænkte Hustruen. «Det er et Dyr af et Mandfolk, der har taget hende med sig og maaske slaat hende ihjel bag efter!» — Men hun turde ikke engang give denne frygtelige Tanke Ord. Og da hendes Mand tog Farvel, klyngede hun sig til ham, som satte hun alt sit Haab til ham; og hendes sønderknuste Blik sagde: «Havde vi blot vor lille Unge igen, Severin, saa skulde der aldrig tiere komme et ondt Ord imellem os.»

Og hans alvorlige Øjne svarede: «Nej, aldrig. Hilma!»

Kontorist Stendrup naaede Ørholm langt over Midnat. I Restaurationen fik han omsider banket en sovndrukken Pige op; men der havde man stadig ikke set noget til den lille Pige.

Saa travede han om i den nat-sort Skov, raabte udstandsligt Barnets Navn, standsede hvert Minut for at lytte, kom paany i Gang, trængte gennem de tætteste Buskader, kom igen ud paa bugtede Stier, snublede atter og atter over Stubbe og Rødder, tumlede op og ned ad Skraaningerne, fulgte Skovens Udkant helt rundt og var til sidst saa overtret, at han næsten segnede ned paa en Brink og faldt hen i en Døs, hvorfra han uroet af stygge Drømme, vaagnede en Stund efter. Det begyndte da at lysne, og han styrtede nu af Sted fra Hus til Hus for at hverve Folk til at afsøge Skoven og de nærmeste Omgivelser; de fæste Mænd arbejdede paa de nærliggende Fabriker, men var villige til at renovere paa en halv Dags Løn for at staa ham bi; fra Villæerne kom ogsaa nogle; der blev ringet efter det stedlige Polit, og i Løbet af en Times Tid var en stor Styrke i Gang med at afsøge det nærmeste og omliggende Terræn.

Men paa Formiddagen, da Styrkerne for anden Gang begyndte at indfinde sig ved Udgangspunktet, Ørholm Kro, blev hvert Hold mødt med den befriende Meddelelse, at Københavns Polit havde telefoneret, at Barnet var i god Behold hos Grosserer Stendrup, Villa «Fagerbo», at Moderen var paa Vej derud og bad sin Mand vente hende der.

Faderen var den sidste, der vendte tilbage fra Sønderingen; han var hvid som en Væg og dirrede af Udmattelse. Da man raabte ham den glædelige Efterretning i Møde, steg Blodet han voldsomt til Hovedet, og han var tumlet om, hvis ikke hans Følgesvende havde grebet ham. Efter at have hvilet en Stund, vandrede han med friske Kræfter ud mod Broderens Villa ved Lundtofte, og lige naaet dertil kom Hustruen kørende. Fast omslyngede stod de en lang Stund, alt for bevægede til at kunne faaet Ord frem; men deres taareblendende Øjne søgte hinandens og bedyrede, at aldrig nogen Sinde tiere skulde bitre Ord sætte dem op mod hinanden.

«Far og Mor!» skreg hun.

Og med saa djærvt et Haandtag, som gjaldt dem at holde fast for hele Livet llede de ind til deres Barn.

«Og saa at tænke sig, at det er Severins lille Pige!» sagde Grosserer Stendrups Fru; hun var gaaet et længere Stykke hen ad Vejen end sædvanligt for at møde sin Mand, da han ved Sekstiden vendte hjem fra Byen; hun havde i Telefonen holdt sin Mand underrettet om den lille Gæst, der var kommen til Huse. Mens Toves Fader var bleven lagt til Hvile efter Frokosten nogle Timer, havde Hilma Stendrup betruet sin Svigerinde, hvilken Skyld de begge havde i, at deres lille Unge var bleven borte for dem; og længe havde de derpaa talt sammen som to gode Kvinder, der begge er opfyldt af Ønsket om at gøre Ret og Skel.

«Hun ser saa spinkel og bleg ud, det lille Skind,» fortsatte Grossererens Fru; «jeg er bange for, de har sværet ved at slaa sig igennem.»

Da hendes Mand intet svarede, fortsatte hun:

«Det har været mig hele Tiden, Olaf, som er Tove sendt os med en stum Ben om at gøre noget for hendes Forældre!»

«Jeg har jo to Gange sat Severin i Vej; men Pengene svarer han mig ikke engang Renter af!»

«Gud ske Lov, vi trænger hverken til Kapital eller Renter, Olaf! Men jeg synes ikke, vi kan forsvare at bruge saa meget, naar din Broders har saa lidt, at de næppe kan klare sig ordentligt. Jeg har talt saa meget med Hilma i Dag; hun er i Grunden bleven saa rar — det er næsten Synl, de ikke har været her i flere Aar, hun siger, at det, som harmer hendes Mand mest, er, at han med alt sit Slid ikke kan tjene mere end to Hundrede Kroner om Maaned. Og de er kun tre Menne-sker paa det Kontor, saa om Avancement bliver der ikke Tale; og han er dog vist dygtig til det Arbejde.»

«Aa, ja; en flink Kontormand er Severin!»

«I hans Alder er det saa svært at komme ind paa et stort Kontor, siger Hilma. Kunde Du ikke tage ham, Olaf? Han vil sikkert blive Dig en god Mand.»

«God Mand? — Ja, det maaske nok! Men Du ved, Amalie, jeg sværmer ikke for Familiekab i Forretningen. Og saa, at han har

sat mine ni Tusinde Kroner over Styr — det er jo da ingen Anfælling!»

«Olaf!» — Hun standsede og saa saa bønligt paa ham. — «Slet de Penges ud af dine Bøger; — Og af dine Tanker! — Husk paa, hvad der er sket med Tove.»

«Ja, ja, da, lille Kone; saa sletter vi den Post.»

«Og tænk saa paa, om du ikke kan tage Severin ind i Forretningen; han vil lønne Dig med Trofasthed, det er jeg vis paa.»

Grosserer Stendrup saa atter lige frem uden at svare.

«Du skal ikke bestemme Dig i Dag, blot Du vil tænke over det, lille Olaf.»

Hun standsede paany med et Greb i hans Arm og med et bedende Blik. Han bejede Hovedet og kyssede hendes Pande.

«Tak, Du er sød,» sagde hun og gik glad videre.

«Sover hun stadig?» spurgte han; Hustruen havde ringet flere Gange om Eftermiddagen og fortalt ham, hvordan det gik.

«Som en Sten!» — Severin og Hilma har været deroppe mindst tyve Gange; skønt jeg har forlangt, at Barnet skal have Lov til at sove ud, kan de ikke blive fra hende; men det er jo ikke saa sært. Tænk, om det havde været vores Betty!»

«Og Doktor Arildsen?»

«Han kommer og spiser til Middag med. Hun maa jo da vaagne en Gang, og da vil Doktoren gerne være til Stede, som jeg telefonerede til Dig.»

Kaffen efter Middagen var forlængst drukket, og Samtalen ved at dø hen. Kontorist Stendrup saa paa sit Ur og sagde:

«Nu synes jeg godt, Tove kunde vækkes, at vi kan komme hjemad, inden det bliver alt for sent.»

«Jeg tror, Deres Barn har belst af at sove ud,» sagde Lægen.

Værtsfolkene sendte hinanden et uroligt Blik og lod dette gaa videre til Dr. Arildsen; ingen havde endnu fortalt Forældrene, at deres lille Pige i Morges havde været berøvet Maset; man ville først se Tiden an, om det ikke var vendt tilbage, naar hun vaagnede; men da de efter Middagen spadserede rundt i Gangene, havde Lægen holdt Grossererens og Fruens lidt tilbage for at sige dem, at han fandt det rigtigst at forberede sig Forældrene paa hendes Tilstand, at Ulykken ikke skulde overvælde dem, hvis det viste sig, at hun

endnu ikke, naar hun vaagnede, havde faaet Stemmen tilbage.

De hurtigt vekslede Øjekast og angstede Udtryk undgik ikke Severin Stendrup, og han udbrodt hurtigt:

«Ja, for Tove fejler da vel ellers ikke noget?»

«Jeg haaber det ikke,» svarede Lægen; «men — i Morges var hun ikke rigtig. Talen mægtig,» sagde ikke noget — kunde maaske ikke faa Ordene frem. De maa jo betænke, hvilken forfærdelig Angst hun har udstaaet en hel Nat.»

Forældrene saa paa hinanden; en frygtelig Gru slog ud af begges Blik.

«Gud i Himlen! — Hun er da ikke bleven stum?» skreg Moderen.

«Stum er for stærkt et Ord,» svarede Lægen; men her er maaske Tale om en momentan Lammelse af de Nerver og Muskler, der betinger vor Tale; sligt sker undertiden ved stærke Nervekrise, overmægtig Angst etc. Retter det sig ikke af sig selv, har man set Mælet vende tilbage ved en pludselig, voldsom Sindsbevægelse. — Foreløbig er der ingen Grund til Angstelse,» sluttede han, da han iagttag, hvor lamslaet Forældrene stod; de havde troet at eje deres Barn igen uskadt og derfor nu pludselig den Skæbne, der som en ond Trusel hang over hende.

«Jeg haaber, at naar hun vaagner, har hun sovet sig borte fra det,» tilføjede Lægen trostenle og klappede Fru Hilma paa Skuldrene.

Men hans Ord evnede ikke at berolige de angstede Forældre, der, drevet af de samme Følelser, samtidig greb hinandens Hænder og lusted ud i Haven, hvor de længe vandrede om i de halvdunkle Gange uden i deres Kval at have et Ord at trøste hinanden med.

Da Grosserer Stendrup omsider kom ilende for at finde dem, var de søgt ind til hinanden, og med Kind mod Kind jamrede de: «Gud forbyde det! — Gud i Himlen! Hjælp dog vort lille, uskyldige Barn!»

«Nu er Tove vaagnet,» raabte Grosserer Stendrup hen mod dem.

«Kan hun sige noget?» udbrodt begge hurtigt.

«Vist ikke rigtig, men Doktor Arildsen kommer ud til Jer nu!»

I det samme kom Lægen.

«Endnu er Deres Barn ikke Herre over Stemmen, men vi maa forsøge at hjælpe hende. Se, nu bliver De her udenfor i Halvmørket, og vi træder alle de elektriske Blus i Havestuen for at lægge Haven endnu mere i Skjul. Saa fører Deres Svigerinde Barnet ned, naar hun er klistet paa, og Grossererens, lille Betty og jeg staaar tilbage i Salen, ser først flygtigt paa Tove, naar hun træder ind, og stirrer saa vedholdende paa den paa den aabentstaaende Havestue. Naar De ser dette, skal De pludselig træde ind med hinanden i Haanden — hun ved endnu slet ikke, at De er her —. De skal tone frem som en Aabenbaring for hende og straae over hele Ansigtet af Fryd over pludselig at se Deres Barn. Stræk Hænderne frem mod hende, far hen og knug hende til Dem. Raab: Tovel Tovel! — Vær bevægede, grebne — ja, De forstaar jo nok, hvad jeg mener. — De skal se, det gaar nok!» sluttede han med Overbevisning. — «Saa gaar vi ind, Hr. Grosserer.»

Med al den Nøjtighed, Lægen kunde ønske, blev hans Anvisninger fulgt; i Bevidstheden om, hvilken Indsats deres Spil gjaldt, gik Forældrene ind i deres Rolle med en Glød, der ikke kunde være mere brændende.